

L'IVA cultural d'una emoció

Text > GERARD BAGUÉ, director

T'adones del poder i del valor de la cultura quan la retallen, quan la sotmeten, quan l'emmodassen, quan li posen plom a les ales amb maniobres barroeres, com aquest IVA cultural retroactiu que fa trontollar la continuïtat de festivals com Temporada Alta, tal com denuncia a les nostres pàgines el seu director artístic, Salvador Sunyer.

Com més lliure i avançat és un país, més oberta i transversal és la seva concepció de la cultura. Als països dictatorials, la cultura és folklore, propaganda, esteticisme buit i macramé. Als països democràtics és l'expressió pública de la llibertat creativa de les persones. La cultura és el fang que dona forma a la nostra visió del món, a les nostres passions, a les nostres crítiques, als intents d'atrapar la bellesa i als descensos als nostres inferns.

Avui vivim un evident retrocés de la llibertat d'expressió. Els qui la reprimeixen voldrien una cultura submissa, innòcua, manipulable. Hi ha molts artistes i intel·lectuals que es revoltent contra aquesta situació, però d'altres accepten aquest silenci imposat. Alguns no s'adonen que el seu marc mental és una construcció del poder i d'altres en són tan conscients que no gosen moure ni un dit per no ser arrossegats per l'onada repressiva, per no ser expulsats dels mercats i els mitjans del règim. Són els qui, repetint una vella cançó, es justifiquen dient que no es fiquen en política. Però ja deia Joan Fuster que «la política, la fas o te la fan». Davant dels empresonaments, els exilis, les causes contra rapers i pallassos, estar callat és fer política, no prendre partit és fer política, ser neutral, equidistant, moderat... és fer política.

>> Imatge promocional d'Els nens desagraïts, una producció premiada de Temporada Alta i Arcàdia.

Diners públics i mala consciència

La cultura és una arma defensiva contra la demagògia i el totalitarisme que s'infiltra desvergonyidament per tots els àmbits: des de la política fins al periodisme. Un poble culturalment format i amb sensibilitat artística és menys vulnerable a les manipulacions.

Des del festival teatral Temporada Alta i les institucions que l'impulsen, sovint es posa l'accent en les xifres d'ocupació, en l'equilibri pressupostari i en l'impacte econòmic positiu que l'esdeveniment suposa per a les comarques gironines. Aquesta insistència en les bondats econòmiques del festival deu tenir l'origen en l'absurda mala consciència de destinar-hi una important partida de diners públics. No creiem prou

en el poder i el valor de la cultura. No hi fa res que altres països europeus cobreixin amb pressupostos públics fins al setanta per cent d'algunes produccions culturals. Aquí sembla que tot això encara és malaguanyar els diners, que cal justificar-ho, que cal recuperar la inversió. Sembla que ningú té en compte, perquè resulta difícil de quantificar, el pòsit que aquest esdeveniment està deixant en els espectadors: el balanç positiu d'esgarrifances d'emoció, els guanys en l'enriquiment de l'esperit, els gràfics d'increment de la visió crítica.

Temporada Alta, com altres iniciatives culturals més modestes, sembla cada tardor la llavor del coneixement, de la sensibilitat, de la convivència, de l'autodefensa intel·lectual. Necessitem moltes tardors teatrals perquè al país germini una nova primavera cultural.